

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ“

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΪΝΕ

I

Με μαύρα πανιά τὸ καϊκάκι μου
στην ἀγριεμένη θάλασσα ἀρνεύζει.
Ξέρεις τὴ λύπη ποῦχω στὴν καρδιά
μὰ ὁ τρόπος σου σ' ἀρώστια μὲ βυθίζει.

Εἴν' ἀπιστὴ ἡ καρδιά σου σὰν τὸν ἄνεμο
ποῦ πότε' ἐδῶ καὶ πότε' ἐκεῖ σφυρίζει·
μὲ μαύρα πανιά τὸ καϊκάκι μου
στην ἀγριεμένη θάλασσα ἀρμενίζει.

II

Ἐπάνω σ' ἕνα βράχο, στὸ γιαλὸ κοντά,
καθόμουν με μᾶτια δακρυσμένα·
φυσᾶει ὁ ἀγέρας—ὁ γλάρος πετᾷ,
γοργοκυλοῦν τὰ κύματα ἀφρισμένα.

Ἀγάπησα τόσα κορίτσια χρυσᾶ,
συντρόφους καλοῦς, κ' αὐτὰ πάλι ἐμένα·
Ποῦ βρίσκονται τώρα;—ὁ ἀγέρας φυσᾶ,
γοργοκυλοῦν τὰ κύματα ἀφρισμένα.

III

Σὰν ἀποθάνω, ἀδέρφια μου,
νὰ μὴ μὲ θάψετε σὲ μνήμα,
πάρτε καὶ ρίξτε με βαθειὰ
στὴς θάλασσας τὸ κύμα.

Ἀγάπησα τὴ θάλασσα
γιατὶ συχνὰ στὴν ἀμμουδιά της
τὰ φλογισμένα στήθια μου
μοῦ δρόσιζε ἢ δροσιὰ της.

(1903)

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ

ΕΚΕΙ ΚΑΤΩ...

Ἐδῶ πέρα τὰ χιόνια δὲ λυώσανε
κ' οὔτε ἀκόμα κλωνάρι πρασίνισε,
μ' ὄλο πὸν ἔρχεται κ' ἔρχεται ἀπάντεχος
ὁ ξανθὸς ἀνοιξιᾶτης.

Ἐκεῖ κάτω πὸν σου εἶπα νὰ ζήσουμε
μυγδαλιές σὰ νυφοῦλες ὀλόλευκες
θὲ ν' ἀνθίζουνε τώρα σὲ ὀλόχαρο
μιας ζωῆς πανηγύρι.

Ἐδῶ πέρα τὸ ρυάκι τ' ἀσάλευτα
παγωμένα νερά του σὰ σάβανα
πάντ' ἀπλώνει, τοῦ κάκου προσμένοντας
λάγνα τοῦ ἡλίου τὰ χάρδια.

Ἐκεῖ κάτω τὸ ρυάκι τὸν πόνο του
μουσικὰ θ' ἀναδεύει, καὶ γέροντας
λυγερὲς καλαμιές μὲ τὸν ἥσκιο τους
στὰ νερά του θὰ παίζουν.

Ἐδῶ πέρα ἕνας ἥλιος σὰν ἀρρωστος
τὴν ὀμίχλη, τὰ θάμπη, τὰ σύννεφα
δὲν μπορεῖ νὰ διαλύσει κ' ὀλόφλογος
νὰ ὀριολοῦσει τὴν πλάση.

Ἐκεῖ κάτω ἕνας ἥλιος σὰ χείμαρρος
ἀπὸ φῶς κ' ἀπὸ λαύρα, στὰ κρούσταλλα,
στὰ γλαυκὰ τ' οὐρανοῦ καὶ τ' ἀπέραντα
θ' ἀρμενίζει τὰ πλάτια.

Τέτοιαν ὥρα ἐκεῖ κάτω θὰ γέρναμε
σὲ μιὰ γλὴ ἀπαλή, καταπράσινη,
ποῦ θὰ ἤσκιωναν τὰ κλώνια τ' ἀδρόχιμα
τῶν βεργόλιγων δέντρων.

Καὶ στὸ πλούσιο περβόλι τῆς νιότης σου
θὰ τραγουσοῦσα τ' ἀπάρθυνα κάλλη σου
μὲ τὴ δίψα πὸν οἱ μέλισσες γύρω μας
τ' ἀνοιγμένα μπουμπουκία:

Κι' ἀπὸ κάθε σου πόρο πὸν θᾶνοιγε
—διψασμένο λουλούδι στὸ ἡλιόφωτο—
ἤδονες πὸν ὡς τὰ τώρα δὲ γνώρισες
σὰ δροσιὰ θὰ περνοῦσαν.

Görlitz, Μάρτης 1917.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΙΔΙΑ

Φίλε «Νουμά»,

Καταρτίστηκε καὶ ἡ νέα κριτικὴ ἐπιτροπὴ, καθὼς
εἶδα, γιὰ τ' ἀναγνωστικὰ βιβλία. Οἱ ἴδιοι καὶ τὰ
ἴδια. Ἡ Τρικέφαλη Ὑδρα τοῦ Ὑπουργείου τῆς
Παιδείας ἐξακολουθεῖ νὰ μποῦκοτάρει τοὺς ἀληθι-
νοὺς, τοὺς ἀγνοῦς, τοὺς ὀρθόδοξους δημοτικιστές.
Τοὺς τρέμει φαίνεται. Τῆς ἀρέσουν καὶ τῆς χρειά-
ζονται περισσότερο γιὰ τίς δουλειές της οἱ μισοί,
οἱ συγκαταβατικοί, οἱ γλωσσικῶς ἐσμαρρόδιτσι, νὰ
τοὺς ποῦμε. Ὁ Ρήγας Γκόλφης, ἔξω τοῦ νυμφώνος,
γιατὶ δὲ θαυμάζει τὴ γλωσσολογικὴ πανουργία τοῦ
κύρ Μανώλη, κ' ὁ Κώστας Παρορίτης, λογοτέχνης
δυνατὸς καὶ καθηγητὴς μάλιστα, κ' ὁ Μελικέρτης
κ' ὁ Λ. Πανάγος κ' ἄλλοι δικοὶ μας δὲ μᾶς χρειάζον-
ται γιατί ἴσως δὲν ἄρχισαν ἀκόμα νὰ ρεklamάρουν
στοῦ Ζαχαράτου, καὶ σ' ἄλλα κοσμικὰ κέντρα τὸ Παν-
παιδαγωγικὸ δαιμόνιο τοῦ κύρ Ἀλέκου, κ' ὁ Φιλήν-
τας, ὁ μοναδικὸς Φιλήντας, ρέβει δημοδιδάσκαλος
στοὺς Ἀμπελοκήπους, γιατί δὲν ὠρτίστηκε τυφλὴ
ὑποταγὴ ἀκόμα στὸν παντοδύναμο κύρ Μῆτσο τοῦ
Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Ἄ! λησμόνησα! Ὅλοι αὐτοὶ πὸν ἀναφέρω,
εἶναι πιστοὶ ὀπαδοὶ καὶ μαθητὲς τοῦ Ψυχάρη. Ἄρα
ἀποκλειστέοι Κ' ἐν τούτοις ἡ Τρικέφαλη Ὑδρα τοῦ
Ὑπουργείου ἔχει τραφεῖ κ' ἔχει ἀνδρωθεῖ μὲ τὰ
ἐπιστημονικὰ ψίχουλα τῆς Ψυχαρικῆς διδασκαλίας
κ' ὤφειλε, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦλάχιστο, νὰ μὴ δεῖξει
μὰ τέτοια τραγικὴ ἀσέβεια στοὺς ὀπαδοὺς Ἐκείνου
ποῦ πλουσιοπάροχα τὴν τροφодότησε.

Νὰ μὲ συμπαθῆς πὸν σὲ ἀπασχολῶ, φίλε «Νουμά»,
μὲ τέτοια μικροζητήματα, μὰ θαρρῶ πὼς ὁ Ρήγας
Γκόλφης ἢ ὁ Παρορίτης ἢ ὁ Φιλήντας θὰ ἠμπο-
ροῦσαν ν' ἀντικαταστήσουν ἐπαξίως, ἀν' ὄχι κανέναν
ἄλλον, τοῦλάχιστο τὸν καθηγητὴ κ. Ἀνδρεάδη, πὸν
τόν μεταχειρίζονται σὰν μαϊντανὸ σὲ κάθε τέτοιου
εἶδους σαλάτα.

Με φιλία
Ν. ΠΕΛΕΚΑΣ